

JUDECĂTORIA
CHIȘINĂU
(sediul Centru)

Republica Moldova, mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 162.
Email: jcc@justice.md; Tel.: /+373 22/ 27-27-40
www.instante.justice.md

Nr dosar. 25-1416-26

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
cu sediul în: municipiul Chișinău,
strada Alexandru Lăpușeanu, 28(MD-2004)

Judecătoria Chișinău, sediul Centru vă remite spre examinare sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, depusă de contestatorul/debitor Eremia Iurie, cu privire la controlul constituționalității *sintagmei din art. 163 alin. (1) Cod de executare - „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003” și a textului din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă „încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces”, înaintată în cauza civilă la cererea depusă de Eremia Iurie către creditorul Ministerul Finanțelor, reprezentat de Serviciul Fiscal de Stat, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg cu privire la contestarea acțiunilor executorului judecătoresc.*

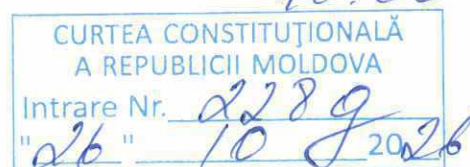
Anexe:

1. Cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate nr.05/113-7796 (8 file)
2. Sesizarea (24 file), cu anexe suplimentare(14 file)
3. Copia încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 4 septembrie 2026 privind ridicarea excepției de neconstituționalitate (7 file)

Cu gratitudine

Judecătorul Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru

Eugenia Culinca

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

**str. Alexandru Lăpușneanu, nr. 28,
mun. Chișinău MD-2004
Republica Moldova**

**SESIZARE
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE**

prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. 1) lit. a) din Constituție

II – OBIECTUL SESIZĂRII

2.1 Prezenta sesizare are ca obiect verificarea constituționalității următoarelor prevederi legale:

Sintagma „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, potrivit căreia executorul judecătoresc atras din oficiu în calitate de intervenient accesoriu este obligat, dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă, să prezinte instanței de judecată copia certificată a procedurii de executare și să dea explicații scrise referitoare la actele contestate.

Textul „*încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces*” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, în măsura în care această prevedere permite examinarea contestației împotriva actelor executorului judecătoresc fără citarea participanților, fără prezentarea obligatorie și prealabilă a copiei certificate a procedurii de executare și fără acordarea unui termen efectiv contestatorului pentru a formula obiecții asupra materialelor prezentate de executorul judecătoresc.

Prevederile contestate urmează a fi analizate inclusiv în coroborare cu art. 163 alin. (2) Cod de executare, potrivit căruia, *în cazul contestării actului întocmit de executorul judecătoresc, sarcina probațiunii este pusă în seama reclamantului.*

Excepția de neconstituționalitate este ridicată în cauza civilă nr. 25-1416/2026, pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător **Eugenia Culinca**, având ca obiect examinarea contestației depuse de **Eremia Iurie** împotriva **Încheierii privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026**, emisă de executorul judecătoresc **Ungureanu Oleg**.

III – CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

3.1 Pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, judecător **Eugenia Culinca**, se află cauza civilă nr. 25-1416/2026, intentată la contestația depusă de **Eremia Iurie** către creditorul **Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova**, prin intermediul **Serviciului Fiscal de Stat**, intervenient accesoriu executorul judecătoresc **Ungureanu Oleg**, aferent contestării **Încheierii privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026**.

Prin încheierea menționată, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg a dispus primirea spre executare și intentarea procedurii de executare în baza documentului executoriu - **Hotărârea seria AH nr. 0059833 din 13 februarie 2024**, emisă de Serviciul Fiscal de Stat, privind încasarea de la Eremia Iurie a sumei de 2.499.122,85 lei.

La data de **09.07.2026**, contestatorul a depus contestație împotriva încheierii de intentare a procedurii de executare, invocând, între altele, faptul că executorul judecătoresc nu era competent să primească spre executare documentul executoriu emis de Serviciul Fiscal de Stat, că documentul nu întrunește condițiile art. 14 Cod de executare și că există dubii serioase privind caracterul actual, executoriu și neprescris al creanței fiscale străine puse în executare în Republica Moldova.

Prin încheierea din **15.07.2026**, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a acceptat spre examinare contestația și a stabilit data examinării cauzei pentru **14.08.2026**, fără citarea și în lipsa participanților la proces, în baza materialelor dosarului judiciar.

În motivarea încheierii de acceptare, instanța a făcut referire la art. 163 alin. (1) și alin. (7) Cod de executare, menționând că executorul judecătoresc atras din oficiu în calitate de intervenient accesoriu este obligat, dacă sunt întrunite condițiile art. 119 Cod de procedură civilă, să prezinte instanței copia certificată a procedurii de executare și explicații scrise referitoare la actele contestate.

Cu toate acestea, în dispozitivul încheierii de acceptare a contestației spre examinare, instanța nu a dispus expres obligarea executorului judecătoresc de a prezenta copia certificată a procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 și explicațiile scrise referitoare la actul contestat. De asemenea, instanța nu a stabilit un termen anterior datei examinării cauzei pentru prezentarea acestor materiale și nici nu a prevăzut acordarea unui termen contestatorului pentru formularea obiecțiilor scrise asupra explicațiilor executorului și materialelor procedurii de executare.

Această situație pune în evidență problema de constituționalitate ridicată în prezenta sesizare: norma legală contestată nu permite determinarea clară, previzibilă și lipsită de ambiguitate a momentului și condițiilor în care executorul judecătoresc este obligat să prezinte instanței copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise referitoare la actul contestat.

128

În același timp, potrivit art. 163 alin. (2) Cod de executare, sarcina probațiunii în cazul contestării actului executorului judecătoresc este pusă în seama reclamantului. Astfel, contestatorul este obligat să probeze nelegalitatea actului executorului, însă proba esențială pentru verificarea legalității acestui act - procedura de executare certificată, în forma existentă la momentul emiterii încheierii contestate - se află în posesia executorului judecătoresc, autorul actului contestat.

Prin urmare, aplicarea coroborată a art. 163 alin. (1), art. 163 alin. (2) Cod de executare și art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă creează riscul ca o contestație împotriva actului executorului judecătoresc să fie examinată fără citarea participanților, fără prezentarea obligatorie și prealabilă a procedurii de executare certificate și fără posibilitatea efectivă a contestatorului de a formula obiecții asupra explicațiilor executorului judecătoresc.

IV- EXPUNEREA PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

4.1 Excepția de neconstituționalitate se ridică din motivul că sintagma „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, analizată în coroborare cu art. 163 alin. (2) Cod de executare și cu textul „încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, contravine prevederilor art. 1 alin. (3), art. 20, art. 23 alin. (2), art. 26 alin. (1), art. 46 și art. 54 alin. (1)-(2) din Constituția Republicii Moldova.

Problema de constituționalitate nu se referă la simpla aplicare greșită a normei de către instanța de judecată, ci la caracterul neclar, imprevizibil și ambiguu al normei procesuale care reglementează obligația executorului judecătoresc de a prezenta instanței copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise referitoare la actul contestat.

Norma contestată nu permite determinarea cu suficientă precizie a momentului, condițiilor și întinderii obligației executorului judecătoresc de a prezenta procedura de executare. Nu este clar dacă această obligație apare automat, prin simplul fapt al contestării actului executorului, sau doar dacă reclamantul formulează o cerere de reclamare a probei în condițiile art. 119 Cod de procedură civilă.

185

Nu este clar dacă instanța este obligată să dispună prezentarea copiei certificate a procedurii de executare în fiecare cauză având ca obiect contestarea unui act al executorului sau dacă acest fapt rămâne la aprecierea discreționară a judecătorului. Nu este clar dacă executorul trebuie să prezinte întreaga procedură de executare certificată sau doar anumite acte selectate. Nu este clar dacă materialele trebuie prezentate înainte de examinarea contestației, comunicate reclamantului și urmate de acordarea unui termen efectiv pentru obiecții.

Această lipsă de claritate este amplificată de art. 163 alin. (2) Cod de executare, care pune sarcina probațiunii în seama reclamantului. În rezultat, reclamantul trebuie să dovedească nelegalitatea actului executorului, deși proba esențială pentru verificarea legalității actului contestat - procedura de executare certificată, se află la executorul judecătoresc, autorul actului contestat, iar legea nu garantează prezentarea ei obligatorie și prealabilă în instanță.

În prezenta cauză, problema nu este una abstractă, or, prin încheierea de acceptare a contestației spre examinare, instanța a indicat în partea motivată dispozițiile art. 163 Cod de executare, inclusiv obligația executorului judecătoresc de a prezenta copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise, însă în dispozitivul încheierii nu a obligat expres executorul să prezinte aceste materiale și nu a stabilit un termen anterior datei examinării cauzei. Totodată, contestația a fost fixată spre examinare fără citarea și în lipsa participanților, în baza materialelor dosarului judiciar.

Această situație demonstrează caracterul imprevizibil al normei. Mai mult ca atât, în unele cauze, instanțele indică expres în dispozitivul încheierii obligația executorului de a prezenta copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise până la o anumită dată, tocmai pentru ca participanții să poată lua cunoștință de aceste materiale și să formuleze obiecții. În alte cauze, aceeași normă este doar citată în partea motivată, fără ca executorul să fie obligat expres să prezinte procedura de executare înainte de examinare. Astfel, norma permite practici judiciare diferite și nu oferă justițiabilului o garanție previzibilă.

A. ÎN DREPT

4.2 Articolul 1 alin. (3) din Constituție - statul de drept și securitatea raporturilor juridice

140

Articolul 1 alin. (3) din Constituție consacră principiul statului de drept, în cadrul căruia *demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*

Statul de drept presupune, între altele, existența unui cadru normativ clar, previzibil și aplicabil în mod uniform. Persoana trebuie să poată prevedea, într-o măsură rezonabilă, consecințele juridice ale normei și modul în care aceasta va fi aplicată de autoritățile publice.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a reținut că principiul legalității și al preeminenței dreptului presupune calitatea legii, iar calitatea legii implică accesibilitate, claritate și previzibilitate. O normă care lasă loc unor interpretări contradictorii, mai ales atunci când este vorba despre exercitarea unor drepturi procesuale și despre ingerințe patrimoniale, nu corespunde exigentelor statului de drept.

În speță, art. 163 alin. (1) Cod de executare, prin trimiterea la art. 119 Cod de procedură civilă, nu stabilește în mod clar dacă prezentarea procedurii de executare este o obligație automată a executorului judecătoresc sau o obligație condiționată de admiterea unei cereri de reclamare a probelor. Această ambiguitate permite aplicarea diferită a normei în cauze similare și creează incertitudine pentru justițiabil.

4.3 Articolul 20 din Constituție - accesul liber și efectiv la justiție

Articolul 20 din Constituție garantează accesul liber la justiție. *Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care îi încalcă drepturile, libertățile și interesele legitime. Nicio lege nu poate îngreuna accesul la justiție.*

Accesul la justiție nu înseamnă doar posibilitatea formală de a depune o contestație. El presupune ca instanța să poată examina în mod real, complet și efectiv legalitatea actului contestat, iar partea să aibă posibilitatea de a-și susține poziția în raport cu toate materialele relevante.

În materia executării silite, controlul judecătoresc efectiv are o importanță deosebită, deoarece actele executorului judecătoresc pot produce efecte imediate

asupra patrimoniului persoanei: aplicarea sechestrelor, interdicțiilor, urmăririi bunurilor mobile și imobile, precum și alte măsuri cu impact patrimonial direct.

Curtea Constituțională a reținut că dreptul de acces la un tribunal trebuie să fie unul practic și efectiv, nu teoretic și iluzoriu. Efectivitatea acestui drept reclamă ca persoanele să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act care constituie o ingerință în exercitarea drepturilor lor.

În prezenta cauză, contestatorul are, formal, dreptul de a contesta încheierea de intentare a procedurii de executare. Totuși, acest drept riscă să devină unul pur formal dacă instanța poate examina contestația fără ca executorul judecătoresc să prezinte în mod obligatoriu și prealabil copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise.

Legalitatea încheierii de intentare nu poate fi verificată exclusiv în baza susținerilor reclamantului. Ea trebuie verificată prin raportare la actele oficiale existente în dosarul execuțional la momentul emiterii actului contestat. **În lipsa procedurii de executare certificate, controlul judecătoresc riscă să fie incomplet și formal.**

4.4 Articolul 23 alin. (2) din Constituție - calitatea legii, claritatea și previzibilitatea normei

Articolul 23 alin. (2) din Constituție garantează dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. Această garanție constituțională presupune *nu doar publicarea legilor, ci și formularea lor într-un mod suficient de clar și previzibil.*

Norma legală trebuie să permită persoanei să înțeleagă ce drepturi are, ce obligații îi revin și care sunt condițiile în care aceste drepturi pot fi exercitate efectiv.

În cazul art. 163 alin. (1) Cod de executare, sintagma „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 CPC” nu permite determinarea clară a regimului procedural aplicabil prezentării procedurii de executare în instanță.

Prevederile art. 119 Cod de procedură civilă reglementează reclamarea probelor în procesul civil. Acesta presupune că partea care solicită o probă trebuie să indice proba, circumstanțele pe care aceasta le poate confirma sau infirma, motivele imposibilității de a o prezenta și locul unde se află proba. Această regulă este adecvată în cazul probelor obișnuite, deținute de terți sau de alte părți, **însă ea este improprie în cazul**

procedurii de executare, care reprezintă dosarul oficial al autorului actului contestat.

Procedura de executare nu este o probă oarecare. Ea este suportul juridic și factual al actului executorului judecătoresc. Fără acest dosar, instanța nu poate verifica dacă încheierea contestată a fost emisă în baza unui document executoriu valabil, dacă au fost respectate condițiile art. 14 Cod de executare, dacă documentul era de competența executorului, dacă au fost respectate termenele, dacă actul a fost comunicat legal și dacă măsurile de executare au fost dispuse în condițiile legii.

Prin urmare, norma contestată este lipsită de claritate, deoarece nu stabilește dacă procedura de executare trebuie prezentată automat sau doar la cererea reclamantului; nu stabilește termenul în care executorul trebuie să o prezinte; nu stabilește obligația comunicării acesteia către reclamant; nu stabilește dacă reclamantului trebuie să i se acorde termen pentru obiecții; și nu stabilește consecințele neprezentării procedurii înainte de examinarea contestației.

O asemenea reglementare permite aplicări divergente și afectează previzibilitatea procedurii judiciare.

4.5 Articolul 26 alin. (1) din Constituție - dreptul la apărare, contradictorialitatea și egalitatea armelor

Articolul 26 alin. (1) din Constituție garantează dreptul la apărare. Acest drept include totalitatea prerogativelor și posibilităților pe care persoanele le au, potrivit legii, în vederea apărării intereselor lor. Acesta presupune dreptul de a cunoaște materialele relevante, dreptul de a prezenta probe, dreptul de a formula obiecții și dreptul de a combate argumentele și probele prezentate de ceilalți participanți sau de autoritatea al cărei act este contestat.

Curtea Constituțională a reținut că condiția procesului echitabil trebuie înțeleasă ca o garanție a respectării principiilor contradictorialității și dreptului la apărare, ambele instituind egalitatea deplină a părților în proces.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, principiul contradictorialității presupune dreptul părților de a cunoaște și de a comenta orice probă sau observație depusă în vederea influențării deciziei instanței. Totodată, principiul egalității armelor presupune ca fiecărei părți să i se ofere o posibilitate rezonabilă de a-și

prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-un dezavantaj substanțial față de partea adversă.

În prezenta cauză, reclamantul este pus în situația de a proba nelegalitatea actului executorului, în timp ce procedura de executare oficială se află la executorul judecătoresc. Dacă legea nu garantează prezentarea obligatorie, prealabilă și integrală a acestei proceduri în instanță, reclamantul este plasat într-un dezavantaj procesual evident.

Acest dezechilibru este accentuat de faptul că judecarea contestației poate avea loc fără citarea participanților. Într-o procedură scrisă, fără participarea părților, comunicarea prealabilă a explicațiilor executorului și a copiei procedurii de executare reprezintă singura modalitate prin care reclamantul poate exercita efectiv dreptul la apărare.

Dacă executorul depune explicații scrise sau copia procedurii de executare direct la dosarul instanței, fără comunicarea lor reclamantului și fără acordarea unui termen pentru obiecții, reclamantul nu are posibilitatea reală de a combate poziția executorului sau de a invoca erorile existente în procedură.

Astfel, art. 163 alin. (1), în coroborare cu art. 163 alin. (2) Cod de executare și art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, crează riscul examinării contestației într-un cadru dezechilibrat: reclamantul are sarcina probațiunii, executorul deține dosarul oficial, iar instanța poate examina cauza fără citarea părților și fără garanția comunicării materialelor esențiale.

4.6 Articolul 46 din Constituție - dreptul de proprietate privată și protecția patrimoniului

Articolul 46 din Constituție garantează dreptul la proprietate privată și protecția acesteia. Executarea silită reprezintă, prin natura sa, o ingerință în dreptul de proprietate al debitorului. Prin actele de executare se pot aplica sechestre, interdicții, urmăriri asupra bunurilor mobile și imobile, precum și alte măsuri care afectează direct patrimoniul persoanei.

În prezenta cauză, procedura de executare a fost intentată pentru suma de 2.499.122,85 lei, în baza unei hotărâri emise de Serviciul Fiscal de Stat, cu privire la o

creanță fiscală străină. Miza patrimonială este una considerabilă, iar efectele procedurii de executare pot fi grave și imediate.

În aceste condiții, dreptul de proprietate impune existența unor garanții procedurale efective. Debitorul trebuie să aibă posibilitatea reală de a contesta actul care permite urmărirea patrimoniului său, iar instanța trebuie să poată verifica legalitatea actului executorului în baza procedurii de executare certificate.

În lipsa unei obligații clare de prezentare a dosarului executiional oficial, controlul judecătoresc asupra ingerinței patrimoniale poate deveni formal. O asemenea situație nu asigură echilibrul just între interesul creditorului de a obține executarea și dreptul debitorului de a beneficia de protecția efectivă a patrimoniului său.

4.7 Articolul 54 din Constituție - analiza proporționalității ingerinței

Articolul 54 din Constituție impune ca *orice restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, să fie necesară într-o societate democratică și să fie proporțională cu scopul urmărit.*

În prezenta cauză, normele contestate urmăresc, în mod aparent, un scop legitim: celeritatea procedurii de executare și soluționarea rapidă a contestațiilor împotriva actelor executorului judecătoresc.

Totuși, celeritatea nu poate justifica lipsirea reclamantului de garanții procesuale efective. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că dorința de a economisi timp și de a accelera procedura nu justifică ignorarea unui principiu fundamental precum contradictorialitatea.

Mijlocul ales de legiuitor nu este proporțional, deoarece permite examinarea contestației fără o garanție expresă că executorul judecătoresc va prezenta procedura de executare certificată, fără obligația clară de comunicare a acestor materiale reclamantului și fără acordarea unui termen efectiv pentru obiecții.

Există măsuri mai puțin intruzive care ar permite atingerea aceluiași scop al celerității, fără afectarea dreptului la apărare și accesului efectiv la justiție. Legiuitorul ar putea prevedea expres că, în toate cauzele privind contestarea actelor executorului judecătoresc, executorul este obligat să prezinte copia certificată integrală a procedurii de

145

executare și explicațiile scrise într-un termen stabilit de instanță, anterior examinării cauzei, iar aceste materiale trebuie comunicate reclamantului pentru obiecții.

O asemenea soluție nu ar bloca procedura de executare și nu ar afecta în mod disproportionat drepturile creditorului, dar ar asigura un control judecătoresc real și efectiv asupra actului contestat.

Prin urmare, ingerința generată de normele contestate nu respectă exigențele art. 54 din Constituție.

B. ÎN FOND

4.8 Cu privire la aplicabilitatea normelor contestate în cauza pendinte

Normele contestate sunt aplicabile nemijlocit în cauza nr. 25-1416/2026, aflată pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Obiectul cauzei îl constituie contestația depusă de Eremia Iurie împotriva Încheierii privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026, emisă de executorul judecătoresc Ungureanu Oleg.

În cadrul examinării acestei contestații, instanța urmează să aplice art. 163 Cod de executare, care reglementează procedura de examinare a cererilor privind contestarea actelor executorului judecătoresc. Totodată, **instanța a aplicat deja art. 269 alin. (4) CPC, stabilind examinarea cauzei fără citarea și în lipsa participanților.**

Prin urmare, soluționarea contestației depinde de interpretarea și aplicarea normelor criticate. Fără clarificarea constituționalității acestor prevederi, instanța riscă să examineze contestația într-un cadru procedural care nu oferă garanții suficiente de contradictorialitate, apărare și control judecătoresc efectiv.

4.9 Cu privire la incidența art. 20 din Constituție

Art. 20 din Constituție devine incident deoarece prezenta cauză vizează exercitarea dreptului de a contesta un act al executorului judecătoresc care produce efecte patrimoniale directe asupra debitorului.

Prin încheierea de intentare a procedurii de executare, executorul judecătoresc a declanșat mecanismul executării silite în privința contestatorului. Odată cu intentarea procedurii de executare, pot fi aplicate măsuri de asigurare și executare asupra bunurilor

debitorului, inclusiv indisponibilizarea bunurilor, aplicarea sechestrelor, urmărirea mijloacelor financiare și alte măsuri care afectează patrimoniul acestuia.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că accesul la tribunal trebuie să fie practic și efectiv, nu teoretic și iluzoriu. De asemenea, Curtea a stabilit că efectivitatea dreptului de acces la justiție reclamă ca persoana să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act care constituie o ingerință în exercitarea drepturilor sale.

În speță, contestatorul dispune formal de dreptul de a depune contestație. Totuși, acest remediu riscă să fie lipsit de efectivitate dacă instanța poate examina cauza fără procedura de executare certificată, adică fără dosarul oficial în baza căruia executorul a emis actul contestat.

Controlul judecătoresc nu poate fi efectiv dacă instanța nu are la dispoziție materialele esențiale care au stat la baza emiterii actului contestat. De asemenea, accesul la justiție nu este efectiv dacă reclamantul nu are posibilitatea de a lua cunoștință de explicațiile executorului și de actele din procedura de executare prezentate instanței, pentru a formula obiecții.

Prin urmare, normele contestate afectează art. 20 din Constituție, deoarece permit existența unui remediu judiciar formal, dar insuficient garantat sub aspectul efectivității sale.

4.10 Cu privire la incidența art. 26 din Constituție

Dispozițiile art. 26 din Constituție devin incidente deoarece prezenta cauză vizează posibilitatea reală a contestatorului de a-și apăra drepturile în cadrul procedurii judiciare de contestare a actului executorului judecătoresc.

Dreptul la apărare presupune nu doar posibilitatea de a depune o cerere, ci și posibilitatea de a cunoaște materialele relevante, de a formula obiecții, de a combate argumentele celorlalți participanți și de a pune în discuția instanței toate elementele de fapt și de drept relevante.

În cazul contestării actelor executorului judecătoresc, dreptul la apărare este strâns legat de accesul la procedura de executare certificată. Anume în această procedură se regăsesc actele și circumstanțele care pot demonstra dacă executorul a acționat legal sau ilegal.

11/4

Aplicarea coroborată a normelor contestate creează un dezechilibru procesual evident. Reclamantul are sarcina probaţiunii, însă nu deţine dosarul execuţional oficial. Executorul deţine acest dosar, dar obligaţia sa de a-l prezenta instanţei nu este formulată clar şi neconditionat. Instanţa poate examina cauza fără citarea participanţilor, ceea ce face ca apărarea reclamantului să depindă integral de comunicarea prealabilă a materialelor şi de acordarea unui termen pentru obiecţii.

În lipsa acestor garanţii, dreptul la apărare este afectat în însăşi substanţa sa. Reclamantul nu poate combate în mod real explicaţiile executorului şi actele prezentate de acesta dacă nu le primeşte înainte de examinarea cauzei şi dacă nu i se oferă posibilitatea de a formula obiecţii.

4.11 Cu privire la incidenţa art. 46 din Constituţie

Art. 46 din Constituţie devine incident deoarece executarea silită reprezintă o ingerinţă directă în dreptul de proprietate al debitorului.

În prezenta cauză, executarea silită are ca obiect suma de 2.499.122,85 lei, iar în cadrul procedurii pot fi aplicate măsuri de urmărire şi indisponibilizare asupra bunurilor contestatorului.

Curtea Constituţională a reţinut că aplicarea sechestrelor în privinţa bunurilor mobile sau imobile poate constitui o ingerinţă în dreptul de proprietate al debitorului. De asemenea, Curtea a menţionat că statul are obligaţia pozitivă de a institui proceduri judiciare efective care să permită soluţionarea corectă a litigiilor ce vizează dreptul de proprietate.

În speţă, garanţia dreptului de proprietate nu poate fi separată de garanţiile procedurale ale contestaţiei. Dacă debitorul nu are posibilitatea efectivă de a contesta actul executorului în baza dosarului execuţional oficial, atunci protecţia patrimoniului său devine iluzorie.

Prin urmare, art. 46 din Constituţie este incident, deoarece normele contestate afectează mecanismul judiciar prin care debitorul îşi poate proteja patrimoniul împotriva unor acte de executare pretins ilegale.

4.12 Cu privire la incidenţa art. 23 alin. (2) din Constituţie

Art. 23 alin. (2) din Constituție devine incident prin conexiune cu art. 20, art. 26 și art. 46 din Constituție.

Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa că art. 23 alin. (2) nu are o aplicabilitate de sine stătătoare, iar pentru a fi incident autorul excepției trebuie să demonstreze existența unei ingerințe într-un drept fundamental garantat de Constituție.

În prezenta cauză, această condiție este întrunită, deoarece norma contestată afectează accesul efectiv la justiție, dreptul la apărare și dreptul de proprietate.

Sintagma „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 CPC” nu permite contestatorului să prevadă în mod clar dacă executorul va fi obligat să prezinte instanței copia certificată a procedurii de executare, când trebuie prezentată aceasta, dacă materialele vor fi comunicate părților și dacă reclamantului i se va acorda termen pentru obiecții.

Această lipsă de previzibilitate afectează calitatea legii și, implicit, exercitarea efectivă a drepturilor garantate de Constituție.

4.13 Cu privire la raportul dintre art. 163 alin. (1) Cod de executare și art. 119 Cod procedură civilă

Dispozițiile art. 163 alin. (1) Cod de executare prevăd că executorul judecătoresc atras din oficiu în calitate de intervenient accesoriu este obligat să prezinte instanței copia certificată a procedurii de executare și explicații scrise referitoare la actele contestate, dacă sunt întrunite condițiile art. 119 CPC.

Această trimitere creează o problemă de claritate normativă. Or, art. 119 CPC se referă la reclamarea probelor în procesul civil, adică la situația în care o parte nu poate obține singură o probă și solicită concursul instanței pentru reclamarea acesteia.

În cazul contestării actelor executorului judecătoresc, procedura de executare nu poate fi tratată ca o probă obișnuită. Ea reprezintă dosarul oficial al autorului actului contestat. Instanța nu poate verifica legalitatea actului executorului fără a avea la dosar procedura de executare certificată.

De aceea, obligația executorului de a prezenta procedura de executare nu ar trebui să depindă de îndeplinirea condițiilor generale ale art. 119 CPC, ci ar trebui să fie o obligație legală automată, derivată din natura litigiului.

Formularea actuală nu oferă un răspuns clar la întrebarea esențială: când anume executorul este obligat să prezinte procedura de executare și explicațiile scrise? Prin simpla contestare a actului? Doar la cererea reclamantului? Doar dacă instanța consideră că proba este necesară? Doar dacă reclamantul demonstrează imposibilitatea de a obține actele? Această lipsă de claritate afectează previzibilitatea procedurii.

4.14 Cu privire la raportul dintre art. 163 alin. (1) și art. 163 alin. (2) Cod de executare

Prevederile art. 163 alin. (2) Cod de executare pune sarcina probațiunii în seama reclamantului. În sine, această regulă nu este neconstituțională. Totuși, ea devine problematică atunci când este coroborată cu art. 163 alin. (1), care nu garantează prezentarea obligatorie a procedurii de executare de către executor.

Astfel, reclamantul trebuie să dovedească nelegalitatea actului executorului, însă proba principală se află în posesia executorului.

Reclamantul nu poate substitui executorul în prezentarea dosarului execuțional oficial. Chiar dacă reclamantul a luat cunoștință de anumite materiale la sediul executorului, acest fapt nu poate înlocui obligația autorului actului contestat de a prezenta instanței procedura de executare certificată.

Controlul judecătoresc trebuie exercitat în raport cu procedura oficială, certificată, existentă la data emiterii actului contestat, nu în baza memoriei reclamantului, a notițelor acestuia sau a unor copii selective.

Această situație creează un dezechilibru procesual. Executorul deține toate actele pe baza cărora a emis încheierea contestată, iar reclamantul este obligat să probeze nelegalitatea actului fără garanția că acele acte vor fi prezentate instanței și comunicate lui în timp util.

4.15 Cu privire la examinarea fără citarea participanților

Prevederile art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă permit emiterea încheierilor privind procedura de executare unipersonal, fără citarea participanților la proces, cu excepția cazului în care judecătorul consideră necesară prezența acestora.

În procedurile simple, o asemenea reglementare poate fi justificată de necesitatea celerității. Totuși, în cauzele în care se contestă însăși legalitatea intentării procedurii

de executare, iar miza patrimonială este considerabilă, examinarea fără citarea participanților trebuie însoțită de garanții compensatorii.

Aceste garanții ar trebui să constea cel puțin în prezentarea obligatorie și prealabilă a procedurii de executare certificate, comunicarea acesteia reclamantului, comunicarea explicațiilor scrise ale executorului și acordarea unui termen rezonabil pentru formularea obiecțiilor.

În lipsa acestor garanții, examinarea fără citare poate transforma procedura într-una unilaterală și formală, în care reclamantul nu poate reacționa efectiv la actele și explicațiile prezentate de executor sau de creditor.

4.16 Cu privire la jurisprudența Curții Constituționale relevantă

Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa că accesul la justiție trebuie să fie practic și efectiv, nu teoretic și iluzoriu. Persoana trebuie să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta actul care constituie o ingerință în drepturile sale.

În Hotărârea nr. 5 din 3 martie 2022, Curtea a analizat o problemă legată de temeiurile de contestare a încheierii privind intentarea procedurii de executare. Curtea a reținut că debitorul trebuie să poată contesta încheierea de intentare în situațiile în care documentul nu este de competența executorului, documentul nu corespunde cerințelor art. 14 Cod de executare sau documentul este înaintat de o persoană fără împuterniciri.

Curtea a subliniat că o asemenea posibilitate de contestare asigură un echilibru corect între celeritatea procedurii de executare și drepturile debitorului.

Aceste raționamente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și prezentei cauze. Dacă debitorul are dreptul să conteste încheierea de intentare pentru motivele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a), c) și d) Cod de executare, acest drept trebuie să fie efectiv. El nu poate fi efectiv dacă instanța poate examina contestația fără procedura de executare certificată și fără posibilitatea contestatorului de a formula obiecții asupra explicațiilor executorului.

De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că dreptul la apărare presupune totalitatea prerogativelor și posibilităților pe care persoanele le au pentru apărarea intereselor lor. Atunci când persoana nu are posibilitatea de a-și prezenta toate probele

legitime și de a utiliza mijloacele procedurale necesare apărării sale, dreptul la apărare este afectat.

În același sens, Curtea a statuat că procesul echitabil presupune respectarea principiilor contradictorialității și dreptului la apărare, ambele instituind egalitatea deplină a părților în proces.

4.17 Cu privire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că dreptul la un proces echitabil include principiul contradictorialității și principiul egalității armelor.

Principiul contradictorialității presupune dreptul părților de a cunoaște și de a comenta orice probă sau observație depusă în instanță în scopul influențării deciziei judecătorești. Această garanție se aplică atât în cauzele penale, cât și în cauzele civile.

În cauza **Nideröst-Huber v. Elveția**, Curtea Europeană a reținut că scopul economisirii timpului și accelerării procedurii nu justifică ignorarea unui principiu fundamental precum dreptul la o procedură contradictorie.

În cauza **Lobo Machado v. Portugalia**, Curtea Europeană a subliniat că părțile trebuie să aibă posibilitatea de a lua cunoștință și de a comenta observațiile ori actele depuse în dosar, atunci când acestea pot influența soluția instanței.

În cauza **Regner v. Cehia**, Curtea Europeană a reiterat că egalitatea armelor implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net față de partea adversă.

Aceste principii sunt direct aplicabile în prezenta cauză. Procedura de executare certificată și explicațiile scrise ale executorului judecătoresc pot influența decisiv soluția instanței asupra legalității încheierii de intentare. Prin urmare, contestatorul trebuie să aibă posibilitatea efectivă de a lua cunoștință de aceste materiale și de a formula obiecții.

4.18 Cu privire la lipsa garanțiilor compensatorii

Caracterul scris și accelerat al procedurii de examinare a contestațiilor împotriva actelor executorului judecătoresc nu este, în sine, neconstituțional. Totuși, atunci când judecarea are loc fără citarea participanților, legea trebuie să prevadă garanții compensatorii clare.

În speță, asemenea garanții lipsesc. Legea nu prevede în mod expres că executorul este obligat să prezinte procedura de executare înainte de examinarea contestației. Legea nu prevede că aceste materiale trebuie comunicate reclamantului. Legea nu prevede că reclamantului i se acordă un termen pentru obiecții. Legea nu prevede consecințele neprezentării procedurii de executare înainte de examinarea cauzei.

Această lipsă de garanții afectează caracterul efectiv al controlului judecătoresc și creează riscul ca instanța să soluționeze contestația fără să verifice toate actele relevante care au stat la baza emiterii încheierii contestate.

4.19 Cu privire la faptul că norma permite practici judiciare diferite

Imprevizibilitatea normei se manifestă inclusiv prin aplicarea neuniformă în practică. În unele cauze, instanțele obligă executorul să prezinte copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise, indicând acest fapt expres în dispozitivul încheierii de acceptare a cererii spre examinare și stabilind un termen concret. În alte cauze, instanța nu stabilește o asemenea obligație în dispozitiv, deși citează norma în partea motivată.

Această practică diferită nu este rezultatul unei aprecieri asupra unor circumstanțe particulare clar definite de lege, ci al lipsei unor criterii legale clare.

Norma nu spune când condițiile art. 119 Cod de procedură civilă sunt considerate întrunite. Nu spune dacă într-o contestație împotriva actului executorului procedura de executare este prezumată necesară. Nu spune dacă instanța poate examina contestația fără procedura de executare certificată. Nu spune dacă executorul poate prezenta selectiv anumite acte. Nu spune dacă reclamantul trebuie să ceară expres aceste acte sau dacă instanța trebuie să le reclame din oficiu.

Această incertitudine creează premise pentru arbitrar și afectează încrederea justitiabilului în previzibilitatea actului de justiție.

4.20 Cu privire la aplicarea art. 54 din Constituție

Restrângerea sau limitarea drepturilor procesuale ale contestatorului poate urmări un scop legitim: soluționarea rapidă a cauzelor privind executarea silită și protejarea interesului creditorului.

Totusi, mijloacele alese nu sunt proportionale. Celeritatea procedurii nu poate justifica lipsa dosarului executiional oficial, lipsa comunicării explicațiilor executorului și imposibilitatea formulării obiecțiilor.

O soluție echilibrată și mai puțin intruzivă ar fi ca legea să prevadă expres obligația executorului judecătoresc de a prezenta, în toate cauzele de contestare a actelor sale, copia certificată integrală a procedurii de executare și explicațiile scrise, într-un termen anterior examinării cauzei. Ulterior, aceste materiale ar trebui comunicate reclamantului, cu acordarea unui termen rezonabil pentru obiecții.

Accastă soluție ar păstra celeritatea procedurii de executare, dar ar asigura și caracterul efectiv al accesului la justiție și al dreptului la apărare.

În lipsa unor asemenea garanții, normele contestate creează un dezechilibru între interesul creditorului de a obține executarea rapidă și dreptul debitorului de a beneficia de un control judecătoresc efectiv asupra actelor care îi afectează patrimoniul.

4.21 Cu privire la faptul că accesul personal al debitorului la procedura de executare nu substituie obligația executorului de a o prezenta instanței

Eventuala posibilitate a debitorului de a lua cunostință cu materialele procedurii de executare la sediul executorului judecătoresc nu substituie obligația executorului, în calitate de autor al actului contestat, de a prezenta instanței copia certificată integrală a procedurii de executare.

Controlul judecătoresc nu poate fi exercitat pe baza memoriei, notițelor, copiilor selective sau aprecierilor reclamantului. Legalitatea actului executorului trebuie verificată în raport cu dosarul executiional oficial, certificat, în forma existentă la momentul emiterii actului contestat.

De asemenea, reclamantul nu este obligat să substituie executorul judecătoresc în prezentarea actelor care justifică legalitatea încheierii contestate. Autorul actului contestat trebuie să prezinte instanței materialele care demonstrează circumstanțele existente la data emiterii actului.

Orice explicații, completări sau acte prezentate ulterior nu pot remedia retroactiv eventualele vicii ale încheierii de intentare.

4.22 Concluzie privind încălcarea prevederilor constituționale

Din considerentele expuse, sintagma „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, analizată în coroborare cu art. 163 alin. (2) Cod de executare și cu art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, nu corespunde exigențelor de claritate și previzibilitate ale legii.

Normele contestate nu asigură un mecanism clar prin care executorul judecătoresc să fie obligat să prezinte instanței procedura de executare certificată și explicațiile scrise înainte de examinarea contestației. Totodată, ele nu garantează comunicarea acestor materiale reclamantului și acordarea unui termen efectiv pentru formularea obiecțiilor.

În rezultat, este afectat accesul efectiv la justiție, dreptul la apărare, principiul contradictorialității, egalitatea armelor și dreptul de proprietate al debitorului.

Prin urmare, prevederile contestate contravin art. 1 alin. (3), art. 20, art. 23 alin. (2), art. 26 alin. (1), art. 46 și art. 54 alin. (1)-(2) din Constituția Republicii Moldova.

V - CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

5.1 Din motivele invocate supra, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, precum și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale privind ridicarea excepției de neconstituționalitate,

SOLICIT:

1. Admiterea prezentei sesizări.
2. Exercitarea controlului constituționalității sintagmei „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, analizată în coroborare cu art. 163 alin. (2) Cod de executare, prin prisma corespunderii acesteia cu prevederile art. 1 alin. (3), art. 20, art. 23 alin. (2), art. 26 alin. (1), art. 46 și art. 54 alin. (1)-(2) din Constituția Republicii Moldova.
3. Exercitarea controlului constituționalității textului „*încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces*” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, în măsura în care această normă permite

- examinarea contestației împotriva actelor executorului judecătoresc fără citarea participanților, fără prezentarea obligatorie și prealabilă a copiei certificate a procedurii de executare și fără acordarea unui termen efectiv reclamantului pentru formularea obiecțiilor asupra materialelor prezentate.
4. Declararea neconstituționalității sintagmei „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, în măsura în care aceasta permite examinarea contestației împotriva actului executorului judecătoresc fără prezentarea obligatorie, prealabilă și integrală a copiei certificate a procedurii de executare și a explicațiilor scrise ale executorului judecătoresc.
 5. Declararea neconstituționalității textului „*încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces*” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, în măsura în care acesta permite examinarea contestației împotriva actelor executorului judecătoresc fără asigurarea dreptului efectiv al contestatorului de a lua cunoștință de materialele prezentate de executor și de a formula obiecții scrise asupra acestora.
 6. Suspendarea examinării cauzei civile nr. 25-1416/2026, pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra prezentei excepții de neconstituționalitate.

VI – DATELE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

6.1 Autorul sesizării menționează că art. 163 alin. (1) Cod de executare a făcut anterior obiectul controlului de constituționalitate în alte cauze, inclusiv prin **Decizia Curții Constituționale nr. 90 din 21 mai 2026, însă critica formulată în prezenta sesizare este distinctă.**

Prezenta excepție nu vizează calitatea procesuală a executorului judecătoresc și nici problema dacă cererea privind contestarea actelor executorului trebuie formulată împotriva creditorului sau debitorului.

Prezenta excepție vizează strict caracterul neclar și imprevizibil al sintagmei „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, prin raportare la obligația executorului judecătoresc

de a prezenta instanței copia certificată a procedurii de executare și explicațiile scrise referitoare la actul contestat.

Totodată, excepția vizează efectul coroborat al acestei norme cu art. 163 alin. (2) Cod de executare, care pune sarcina probațiunii în seama reclamantului, precum și cu art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, care permite examinarea încheierilor privind procedura de executare fără citarea participanților.

Autorul sesizării consideră că, până în prezent, nu există o hotărâre a Curții Constituționale care să examineze în fond această problemă concretă: dacă este constituțional ca, într-o contestație împotriva actului executorului judecătoresc, prezentarea copiei certificate a procedurii de executare și a explicațiilor scrise ale executorului să fie condiționată de art. 119 Cod de procedură civilă, deși sarcina probațiunii este pusă în seama reclamantului, iar cauza poate fi examinată fără citarea participanților.

Prezenta excepție nu urmărește protejarea unui interes abstract și nici apărarea drepturilor unor terți. Ea privește în mod direct situația contestatorului Eremia Iurie, împotriva căruia a fost intentată procedura de executare silită pentru suma de 2.499.122,85 lei, cu riscul afectării dreptului său de proprietate înainte ca instanța să verifice, în baza procedurii de executare certificate și a explicațiilor executorului, legalitatea încheierii de intentare.

VII – LISTA DOCUMENTELOR

7.1 La prezenta sesizare urmează să fie anexate:

1. Cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, adresată Judecătoriei Chișinău, sediul Centru;
2. Copia contestației împotriva Încheierii privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026;
3. Copia Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 15.07.2026, privind acceptarea contestației spre examinare și stabilirea datei examinării pentru 14.08.2026;
4. Copia Încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 15.07.2026, privind respingerea cererii de suspendare a procedurii de executare;

5. Copia Încheierii executorului judecătoresc Ungureanu Oleg nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026;
6. Copia Hotărârii SFS seria AH nr. 0059833 din 13.02.2024;

VIII – DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

8.1 Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Locul: mun. Chișinău

Data: 13 august 2026

Eremia Iurie

JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
SEDIUL CENTRU

ÎN C H E I E R E

4 septembrie 2026

municipiul Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,
Instanța compusă din:
Judecătorul Eugenia Culinca,

examinând, în baza materialelor anexate la dosar, cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizare a Curții Constituționale a Republicii Moldova înaintate de contestatorul/debitor Eremia Iurie, în cauza civilă la cererea depusă de Eremia Iurie către creditorul Ministerul Finanțelor, reprezentat de Serviciul Fiscal de Stat, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg cu privire la contestarea acțiunilor executorului judecătoresc,

c o n s t a t ă :

La 9 iulie 2026, Eremia Iurie a sesizat Judecătoria Chișinău, sediul Centru cu cerere către creditorul Ministerul Finanțelor, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, prin care a solicitat anularea încheierii privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18 iunie 2026, emisă de executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, cu constatarea faptului că termenul de executare a obligației fiscale stabilite prin hotărârea seria AH nr. 0059833 din 13 februarie 2024, emis de Serviciul Fiscal de Stat privind restanța fiscală a contribuabilului Eremia Iurie, în mărime de 2499122,85 lei este prescris.

În motivarea cererii de contestare, contestatorul a indicat că, la data de 29 iunie 2026, a recepționat încheierea privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18 iunie 2026, emisă de executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, în temeiul documentului executoriu – Hotărâre seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, privind restanța fiscală a contribuabilului în mărime de 2 499 122,85 lei, fapt demonstrat prin extrasul avizului poștal nr. DS8020515130AS.

A notat contestatorul că, respectându-se prevederile art. 66 alin. (2) Cod de executare, a fost formulată prezenta contestație împotriva încheierii privind Intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026 emisă de execut judecătoresc Ungureanu Oleg, considerând-o neîntemeiată și întocmită cu abateri de la legislația în vigoare, în special cu nerespectarea prevederilor art. 61 alin. (1) lit. a), b), c) Cod de executare.

Consideră partea reclamantă că, executorul judecătoresc nu era în drept de a primi spre executare silită documentul executoriu - Hotărârea seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat Direcția Generală Recuperare Creanțe.

În susținerea acestei afirmații, contestatorul a remarcat că, din conținutul Hotărârii seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat se stabilește restanța fiscală a lui Eremia Iurie în mărime de 2.499.122,85 lei, dispozitivul acestei hotărâri nu dispune încasarea sumei/amenzii/contravenției din contul debitorului, or, conform art. II Cod de Executare al RM, documente executorii sunt actele emise de organul fiscal privind dispunerea încasării sumelor.

Făcând referire la prevederile art.194 alin. (1), art. 195, art. 196 alin. (5) Cod fiscal, contestatorul a notat că, executarea silită a obligației fiscale reprezintă acțiunea întreprinsă de

organul fiscal pentru perceperea forțată a restanței, suma pe care contribuabilul era obligat să o plătească la buget, dar pe care nu a plătit-o în termen. Iar, în situația în care debitorul obligațiilor fiscale nu își execută obligațiile fiscale ajunse la scadență, creditorul fiscal recurge la executarea silită a creanțelor fiscale în mod direct.

În concluzia celor relatate, prin prisma legislației fiscale în vigoare, reclamantul consideră că, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, greșit a intentat procedura de executare a Hotărârii seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024, privind restanțele contribuabilului și executarea silită a obligației fiscale, deoarece acesta nu este document executoriu care cade sub incidența art. 11 Cod de executare al RM, respectiv executorul judecătoresc este organul competent de a executa asemenea creanțe.

Cu referire la termenul prescripției de punere în executare a obligației fiscale ce rezultă din Hotărârea seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat, a remarcat contestatorul că, la momentul actual se prezumă a fi prescris. Obligația fiscală conform Hotărârii seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat, ia naștere exclusiv din Decizia de Impunere nr. 828/28.02.2018 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) România. Creanța înaintată spre executare silită nu reprezintă o obligație fiscală născută originar pe teritoriul Republicii Moldova, ci provine dintr-o obligație fiscală stabilită de autoritatea fiscală din România în anul 2018.

Consideră că, înainte de intentarea procedurii de executare silită, urma a fi verificat dacă această creanță era încă executorie și neprescrisă potrivit legislației statului solicitant, or, potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din Convenția privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, chestiunile referitoare la perioada după expirarea căreia o creanță fiscală nu mai poate fi executată sunt reglementate de legislația statului solicitant. În speță, statul solicitant este România, motiv pentru care termenul de prescripție a executării urma a fi apreciat potrivit dispozițiilor legislației române, nu prin raportare exclusivă la actele emise ulterior de autoritățile Republicii Moldova.

În acest sens, menționează că, în conformitate cu prevederile art. 215 alin. (1) din Legea României nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, dreptul Organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept, respectiv dreptul de a cere executarea silită a creanței fiscale a fost valabil pentru perioada.

Afirmă că nu i s-a adus la cunoștință procedura, motivele și actele justificative, conform cărora creanța fiscală emisă inițial de statul român a ajuns spre recunoaștere și executare Serviciului Fiscal de Stat din Moldova. Nu i s-au adus la cunoștință actele care confirmă suspendarea termenului de prescripție de punere în executare a obligației fiscale începând cu 1 ianuarie 2019 emise de către statul solicitant.

Având în vedere cele sus expuse, consideră contestatorul că, obligația ce i se impune se prezumă a fi prescrisă conform normelor generale, până la proba contrară.

A explicat că, Hotărârea seria AH Nr. 0059833 din 13 februarie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat, nu întrunește condițiile necesare pentru a fi perceput drept document executoriu pasibil de punere în executare silită prin intermediul unui executor judecătoresc.

S-a menționat că, în speță, hotărârea contestată indică doar existența unor pretinse restanțe fiscale în mărime totală de 2.499.122,85 lei, fără a individualiza în mod clar natura creanței, actul fiscal originar, autoritatea care a stabilit obligația fiscală, data comunicării acestuia și data la care creanța a devenit executorie. Iar, în prezenta cauză nu este vorba despre o obligație fiscală născută originar pe teritoriul Republicii Moldova, ci despre o creanță fiscală străină, provenită dintr-un act emis de autoritatea fiscală română (ANAF). În asemenea condiții, documentul pus în executare trebuia să permită verificarea legăturii dintre hotărârea SFS și titlul executoriu inițial emis în România. Hotărârea SFS nu indică documentul executoriu inițial emis de autoritatea română, nu indică data emiterii acestuia, data comunicării către contribuabil, data rămânerei definitive/executorii și nici actele care ar confirma că, la momentul transmiterii spre executare în Republica Moldova, creanța fiscală nu era prescrisă potrivit legislației statului solicitant. De asemenea, hotărârea nu identifică în mod clar creditorul creanței fiscale. Din conținutul acesteia rezultă doar organul emitent - Serviciul

Fiscal de Stat, însă nu rezultă dacă creditorul material al obligației este bugetul Republicii Moldova, autoritatea fiscală română sau Statul român, deși această distincție este esențială în cazul executării unei creanțe fiscale străine.

Astfel, lipsa indicării creditorului real, a titlului executoriu original și a temeiului internațional în baza căruia creanța a fost transmisă spre recuperare în Republica Moldova afectează posibilitatea debitorului de a verifica legalitatea executării și de a formula o apărare efectivă. Mai mult, hotărârea conține o trimitere generală la art. 193 – 201 din Codul fiscal, fără a explica concret în ce mod aceste norme justifică executarea prin intermediul unui executor judecătoresc a unei creanțe fiscale străine, stabilite inițial de o autoritate fiscală din România. În partea descriptivă, hotărârea menționează că, restanțele contribuabilului „alcătuiesc în total” suma de 2 499 122,85 lei, însă nu este anexat sau individualizat un calcul detaliat al sumei, cu separarea principalului, majorărilor, penalităților, dobânzilor sau altor accesorii. Simpla indicare a unei sume globale nu permite verificarea caracterului cert, lichid și exigibil al creanței puse în executare.

În aceste condiții, consideră că, executorului judecătoresc îi revine obligația să verifice dacă hotărârea SFS corespunde cerințelor art. 14 din Codul de executare al RM și dacă aceasta conține toate datele necesare pentru executarea silită a unei creanțe fiscale străine. În lipsa acestor elemente, încheierea de intentare a procedurii de executare este neîntemeiată, fiind emisă în baza unui document care nu permite verificarea legalității, temeiniciei și actualității creanței puse în executare.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 iulie 2026, cererea de contestare depusă de Eremia Iurie a fost primită în procedură de examinare, cu stabilirea termenului de examinare, în lipsa participanților la proces, în conformitate cu art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă.

La data de 5 august 2026, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință, prin care solicită respingerea integrală a cererii de contestare a încheierii 026s-1075/2026 din 18.06.2026 privind intentarea procedurii de executare în privința debitorului Eremia Iurie.

Reprezentantul autorității fiscale a indicat că, potrivit prevederilor hotărârii Guvernului nr.1275 din 26.12.2018 autoritatea competentă dispune de pârgii eficiente de recuperare a creanțelor fiscale cu elemente de extraneitate a fost desemnat Serviciul Fiscal de Stat. În conformitate cu prevederile art.14 și art.15 din Convenția privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, SFS ia măsurile necesare pentru recuperarea creanțelor/restanțelor fiscale ale statului menționat, similar obligațiilor fiscale, aplicând după caz, măsurile de asigurare și executare silită reglementată de legislația RM.

Astfel, la situația din 13 februarie 2024, debitorul Eremia Iurie înregistra restanță față de Bugetul Public Național în mărime de 2499122,85 lei, suma acumulată din motivul adresării organelor competente ale României către Serviciul Fiscal de Stat, potrivit Regulamentului privind mecanismul de aplicare a prevederilor tratatelor internaționale ale Republicii Moldova în domeniul asistenței administrative în materie fiscală, aprobat prin hotărârea Guvernului nr.1275 din 26.12.2018.

A notat reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat că, formularul de Hotărâre cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului este aprobat prin Ordinul IFPS nr.143 din 13.09.2002 despre aprobarea formularelor de executare silită a obligației fiscale (pct.1 subpct.1.1), fiind publicat în Monitorul Oficial nr.176-181 din 30.12.2005 și conform căruia în mod expres este stipulat că, executarea silită a documentului executoriu conform prevederilor Codului de executare este pusă în sarcina executorului judecătoresc. Prin urmare, executorul judecătoresc este obligat să asigure executarea silită, inclusiv să execute documentul executoriu în strictă conformitate cu Codul de executare și cu alte acte normative.

În asemenea situație, refuzul executorului judecătoresc privind executarea silită a documentului executoriu generează încălcarea principiilor de drept, a scopului și sarcinii de bază a procedurii de executare, or, potrivit art. 1 din Codul de executare, procedura de executare are sarcina de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, în modul stabilit de lege.

Dat fiind faptul că, debitorul Eremia Iurie nu și-a onorat obligațiile conform cerințelor stipulate în art.8 alin.(2) lit.e) din Codul fiscal și a dispus de restanță față de buget pasibilă pentru executarea silită, în privința contribuabilului Eremia Iurie a fost emisă Hotărârea privind executarea silită a obligației fiscale seria AH nr.0059833 din 13.02.2024, prin care s-a dispus încasarea silită a obligației fiscale de la Eremia Iurie în sumă de 2 499 122,85 lei.

S-a notat faptul că, hotărârea privind executarea silită a obligației fiscale seria AH nr.0059833 din 13.02.2024 a fost întemeiată în baza unui document executoriu emis de către statul România, privind declanșarea executării silite a obligației fiscale este existența restanței, astfel potrivit contului curent generalizat ca raport structurat, restanța este reflectată la clasificția economică la contul curent al contribuabilului nr.145181 (Recuperarea creanței/restanței fiscale conform aplicării prevederilor tratatelor internaționale ale Republicii Moldova).

Corespunzător în urma aplicării tuturor acțiunilor de executare silită, Serviciul Fiscal de Stat, conducându-se de prevederile art.11 lit.p) din Codul de executare, a expediat conform competenței teritoriale, Hotărârea privind executarea silită a obligației fiscale seria AH nr. 0059833 din 13.02.2024, în adresa executorului judecătoresc Ungureanu Oleg. Prin urmare, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg a intentat procedura de executare silită a documentului executoriu nr. 0059833 din 13.02.2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat, prin care s-a dispus încasarea de la Eremia Iurie, în beneficiul statului a sumei de 2.499.122,85 lei.

Cu privire la argumentul invocat de către debitorului Eremia Iurie, reprezentantul creditorului a menționat privind interpretarea eronată a executării silite în termenul de prescripție a documentului executoriu emis de statul România, că potrivit art. 706 alin.(1) din Codul de procedură al României, dreptul de a obține executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, termenul de prescripție este de 10 ani. Astfel reieșind din prevederile normei vizate, Agenția Națională de Administrare Fiscală a României și-a exercitat un drept real patrimonial consfințit prin lege ce cade sub incidența termenului de prescripție de 10 ani. Concomitent, conform speței vizate se atestă faptul că, s-a dispus încasarea creanței fiscale ce cade sub prevederile unei norme speciale, s-a conchis că termenul de prescripție privind executarea silită a obligației fiscale, de către statul Român a fost respectat.

Cu privire la argumentul invocat de debitor referitor la pretinsa neconformitate a Hotărârii privind executarea silită cu prevederile art. 14 din Codul de executare, s-a menționat că, documentul executoriu conține elementele esențiale ale unui document executoriu, necesare pentru punerea sa în executare. Astfel, este indicat organul emitent, data și numărul emiterii, în mod clar creditorul și debitorul, inclusiv elementele de identificare ale acestora, stabilește obiectul executării și quantumul obligației fiscale supuse executării, precum și temeiul juridic al creanței. Totodată, hotărârea este emisă de autoritatea competentă, în limitele atribuțiilor conferite de lege, fiind investită cu forță executorie în conformitate cu dispozițiile legislației naționale și ale tratatelor internaționale aplicabile.

La data de 13 august 2026, Eremia Iurie a depus cerere de completare a argumentelor aduse în susținerea cererii de contestare, prin care, contestatorul și-a dezvoltat motivele contestației inițiale, urmare a examinării materialelor procedurii de executare nr. 02bs-1075/2026, din care au fost constatate circumstanțe suplimentare care nu erau cunoscute la momentul depunerii contestației ce confirmă caracterul neîntemeiat și ilegal al actului contestat.

În completarea circumstanțelor de fapt și de drept, partea reclamantă a reiterat cu înțâietate că, nu este de competența executorului judecătoresc intentarea unei proceduri de executare în baza Hotărârii SFS seria AH nr. 0059833 din 13.02.2024. Consideră că, intentarea procedurii de executare, de către executorul judecătoresc în baza Hotărârii seria AH nr. 0059833 din 13.02.2024, emisă de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția Generală Recuperare Creanțe este contrară interpretării date de Curtea Supremă de Justiție prin Avizul consultativ din 02.04.2026, emis în dosarul nr. 2avc-3/25, într-o problemă juridică similară, privind punerea în executare de către executorul judecătoresc a hotărârilor Serviciului Fiscal de Stat privind executarea silită a obligației fiscale.

Într-un alt context, contestatorul a atras atenția instanței cu privire la lipsa dovezii somării prealabile a debitorului în condițiile art. 9² alin. (5) Cod de executare. Or, la momentul sesizării executorului judecătoresc, creditorul avea obligația să prezinte nu doar documentul executoriu, ci și dovada îndeplinirii procedurii de somare prealabilă a debitorului, în forma cerută de lege. Din materialele procedurii de executare nr. 026s-1075/2026, însă, nu rezultă că, Ministerul Finanțelor, prin intermediul Serviciului Fiscal de Stat, ar fi prezentat executorului judecătoresc dovada publicării anunțului prevăzut de art. 9¹ alin. (5) Cod de executare. La materialele procedurii de executare, nu se regăsește o dovadă a publicării anunțului pe pagina web oficială a organului emitent sau, după caz, pe pagina web oficială a Serviciului Fiscal de Stat. Iar, în lipsa acestor acte, executorul judecătoresc nu putea verifica dacă debitorul a fost somat în modul prevăzut de lege.

Deopotrivă, contestatorul a atras atenția asupra faptului că, de către executorul judecătoresc nu a fost respectat termenul și condițiile prevăzute de art. 60 alin. (4) Cod de executare.

A fost subliniat faptul că, la caz, lipsesc actele necesare pentru verificarea caracterului actual, executoriu și neprescris al creanței fiscale străine

În concluzie contestatorul a conchis că, încheierea privind intentarea procedurii de executare nr. 026s-1075/2026 din 18.06.2026, emisă de executorul judecătoresc Ungureanu Oleg este ilegală și neîntemeiată, și ca urmare pasibilă de a fi anulată.

Prin referința depusă la data de 6 august 2026, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, și-a exprimat dezacordul cu cele invocate de contestatorul Eremia Iurie, solicitând respingerea cererii de contestare, ca fiind neîntemeiată.

La data de 13 august 2026, contestatorul Eremia Iurie a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizare a Curții Constituționale în vederea verificării constituționalității următoarelor prevederi:

- Sintagma „*dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003*” din art. 163 alin. (1) Cod de executare, potrivit căreia executorul judecătoresc atras din oficiu în calitate de intervenient accesoriu este obligat, dacă sunt întrunite condițiile art. 119 Cod de procedură civilă, să prezinte instanței copia certificată a procedurii de executare și să dea explicații scrise referitoare la actele contestate.

- Textul „*încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces*” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă, în măsura în care această prevedere permite examinarea contestației împotriva actelor executorului judecătoresc fără citarea participanților, fără prezentarea obligatorie și prealabilă a copiei certificate a procedurii de executare și fără acordarea unui termen efectiv contestatorului pentru a formula obiecții asupra materialelor prezentate de executorul judecătoresc.

Considerând că, prevederile contestate urmează, a fi analizate inclusiv în coroborare cu art.

163 alin. (2) Cod de executare, potrivit căruia, în cazul contestării actului întocmit de executorul judecătoresc, sarcina probațiunii este pusă în seama reclamantului.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată prin prisma pretenției încălcări a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 20, art. 23 alin. (2), art. 26 alin. (1), art. 46 și art. 54 alin. (1)-(2) din Constituția Republicii Moldova.

Cererea privind excepția de neconstituționalitate depusă de contestatorul Eremia Iurie a fost expediată în adresa creditorului Serviciul Fiscal de Stat și executorului judecătoresc Ungureanu Oleg pentru cunoștință.

Până la data ședinței din 4 septembrie 2026, Serviciul Fiscal de Stat și executorului judecătoresc Ungureanu Oleg nu s-au expus cu privire la cererea depusă de contestatorul Eremia Iurie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizare a Curții Constituționale.

Examinând cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate depusă de contestatorul Eremia Iurie, în baza materialelor dosarului, instanța de judecată constată necesitatea sesizării Curții Constituționale cu prezenta cerere.

În conformitate cu art. 12¹ alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Instanța de judecată atestă că, la 9 februarie 2016, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a adoptat Hotărârea nr. 2 „Pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate) (sesizarea nr. 55b/2015)”, prin care s-a decis că, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională. Totodată, s-a dispus că excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanței de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia, precum și de către instanța de judecată din oficiu.

Conform § 79-80 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție, controlul concret de constituționalitate pe cale de excepție constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetățeanul are posibilitatea de a acționa pentru a se apăra împotriva legislatorului însuși, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituționale sunt încălcate. Curtea menționează că, dreptul de acces al cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională reprezintă un aspect al dreptului la un proces echitabil.

Potrivit § 82-83 din aceeași Hotărâre, Curtea a reținut că, judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Instanța reține că, verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale. Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la § 82.

La caz, instanța constată că, sunt întrunite condițiile necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate stabilite în art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă și de Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016.

Obiectul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate constituie controlul constituțional al sintagmei „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003” din art. 163 alin. (1) Cod de executare și textul „încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces” din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă.

Instanța atestă că, obiectul excepției de neconstituționalitate face parte din categoria actelor incluse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, excepția este ridicată de către participantul la proces - contestatorul/debitor Eremia Iurie, iar prevederile contestate sunt aplicabile cauzei.

Prevederile legale a căror control constituțional se solicită de contestatorul/debitor Eremia Iurie sunt pertinente soluționării litigiului dedus judecății, or, excepția de neconstituționalitate este ridicată în privința unor texte din *art. 163 alin. (1) Cod de executare și art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă*, pe care și-a întemeiat inclusiv și instanța de judecată actele sale.

Deși, alineatul (1) al articolul 163 din Codul de executare a mai constituit obiectul unei sesizări privind controlul de constituționalitate, fiind pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 90 din 21.05.2026, prin care Curtea s-a expus și în privința textului din aliniatului (1) din *art. 163 Cod executare - „Reclamațiile din cererea privind contestarea actelor de executare întocmite de executorul judecătoresc sau a acțiunilor/inacțiunii acestuia se înaintează împotriva creditorului sau debitorului”*, instanța consideră necesar de sesiza Curtea Constituțională pentru controlul de constituționalitate a normei menționate, având în vedere că, în speță au fost aduse alte critici de neconstituționalitate, în privința unui alt text cuprins în această normă legală. Iar decizia de inadmisibilitate nu constituie un impediment pentru a ridica o altă excepție de neconstituționalitate din perspectiva altor critici de neconstituționalitate.

În urma celor relatate, instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite cererea depusă de contestatorul/debitor Eremia Iurie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei din *art. 163 alin. (1) Cod de executare - „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003”* și textul din *art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă „încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces”*.

Ca rezultat al admiterii cererii cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, instanța consideră necesar de a amâna examinarea cererii de contestare depusă de Eremia Iurie către creditorul Ministerul Finanțelor, reprezentat de Serviciul Fiscal de Stat, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg cu privire la contestarea acțiunilor executorului judecătoresc, până la pronunțarea Curții Constituționale a Republicii Moldova cu privire la excepția de neconstituționalitate, în conformitate cu *art. 12¹ alin. (3) Cod de procedură civilă*, care indică că, *ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile*.

În conformitate cu *art. 12¹, art. 269 - 270 Cod de procedură civilă*, instanța de judecată

d i s p u n e:

Se admite cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizare a Curții Constituționale a Republicii Moldova înaintată de contestatorul/debitor Eremia Iurie, în cauza civilă la cererea depusă de Eremia Iurie către creditorul Ministerul Finanțelor, reprezentat de Serviciul Fiscal de Stat, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg cu privire la contestarea acțiunilor executorului judecătoresc.

Se sesizează Curtea Constituțională a Republicii Moldova cu privire la controlul constituționalității *sintagmei din art. 163 alin. (1) Cod de executare - „dacă sunt întrunite condițiile art. 119 din Codul de procedură civilă nr. 225/2003” și a textului din art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă „încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces”*.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova prezenta încheiere, sesizarea depusă de contestatorul/debitor Eremia Iurie, cu copia acțiunii civile.

Se amână examinarea cauzei civile la cererea depusă de Eremia Iurie către creditorul Ministerul Finanțelor, reprezentat de Serviciul Fiscal de Stat, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg cu privire la contestarea acțiunilor executorului judecătoresc, până la pronunțarea Curții Constituționale a Republicii Moldova asupra excepției de neconstituționalitate

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

